

ΛΑΖΑΡΟΣ ΑΡΑΒΑΝΗΣ

**Η ΚΟΣΜΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ &
Η ΑΚΟΣΜΙΑ "ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΜΟΡΦΩΣΗ".**

Η ΚΟΣΜΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ & Η ΑΚΟΣΜΙΑ «ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ».

ΛΑΖΑΡΟΥ ΑΡΑΒΑΒΑΝΗ-ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΕΡΕΥΝΗΤΗ

Είναι συνηθισμένο τό φαινόμενο όλοι εκείνοι πού κυβερνοῦν μία χώρα νά εἶναι ἀπόφοιτοι πανεπιστημιακῆς μορφώσεως, καί συγκεκριμένα ἀπόφοιτοι μία ἐκ τῶν δύο ἐπιστημῶν:
Α) τήν πολιτική ἐπιστήμη, καί β) τήν νομική ἐπιστήμη.
Ἀκολουθοῦν καί ἄλλες βεβαίως, μέ τήν ἐπόμενη τρίτη κατά σειρά προτεραιότητας νά εἶναι ἡ οἰκονομική ἐπιστήμη.
Υπάρχει ἐπίσης ἡ γενική ἄποψη ἀπό όλους σχεδόν τούς ἀνθρώπους ὅτι ἕνας πρωθυπουργός, ἢ ἕνας ὑπουργός πρέπει νά ἔχει πανεπιστημιακή μόρφωση. Οἱ παλαιοί Ἕλληνες ἐπίσης τῶν παλαιότερων ἐποχῶν θεωροῦσαν τήν πανεπιστημιακή μόρφωση ταυτόσημη μέ τά ὑψηλά πολιτικά καί κυβερνητικά πόστα. Ὁ ἀγράμματος ἄνθρωπος θεωροῦνταν ἀκατάλληλος γιά ὑψηλά κυβερνητικά ἀξιώματα, καί δέν εἶχε πολύ ἄδικο ὁ κόσμος, καθώς ἐάν δέν γνώριζε ἀνάγνωσις ὁ πολιτικός ἦταν πράγματι μιά ἐπικίνδυνη καί θλιβερή κατάσταση, θά εὐρίσκονταν ἀδύναμος πολλές φορές νά διαχειρισθεῖ μέ σιγουριά τήν κυβερνητική ἐξουσία. Ἡ ἀδυναμία του αὐτή ἦταν συγκεκριμένη, καί ἦταν τό νά μήν μπορεῖ νά διαβάσει ἔγγραφα σημαντικά καί νά λάβει ὁ ἴδιος πρωτοβουλία κυβερνητική. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ἐξετάζοντας τήν σημερινή πανεπιστημιακή μόρφωση διαπιστώνουμε ὅτι εἶναι

μέν φαινομενικῶς κόσμιο πλεονέκτημα γιά τόν πολιτικό πού θέλει νά καταλάβει μία θέση κυβερνητικῆς ἐξουσίας στήν χώρα του· κόσμιο θεωρῆται καί γιά τόν κόσμο, ἄλλα ἀπό τήν ἄλλη πλευρά εἶναι κολάσιμο ἐπικίνδυνο ρίσκο ἡ σημερινή ἐπικρατοῦσα πανεπιστημιακή μόρφωση του. **“ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΥΣ ΘΑΡΘΕΙ ΤΟ ΚΑΚΟ”** ἔλεγε προφητικά ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.

Γιατί; Θά ρωτήσῃ εὐλογα ὁ ἀναγνώστης πού μᾶς διαβάζει . Γιατί εἶναι κολάσιμο καί ἐπικίνδυνο ρίσκο ἡ ἐπικρατοῦσα πανεπιστημιακή μόρφωση του;

Ἀπάντηση: Διότι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου ἐτούτου (διάβολος) , δέν θά ἄφηνε ποτές τούς πράκτορες του (κακούς ἀνθρώπους) νά μὴν ἐνσπείρουν μέσα στίς σελίδες τῶν βιβλίων πού μελετοῦν τήν κάθε ἐπιστήμην καί τά διασκορπισμένα πνευματικά δηλητήρια του.

Ἕνα Παράδειγμα, ἐκ ἑκατοντάδων: Στήν πολιτική ἐπιστήμη ὑπάρχουν σέ ὄχι τυχαῖα καλούπια οἱ ἀρχές τοῦ πολιτικοῦ συστήματος, καί αὐτές εἶναι τά κόμματα. Τά κόμματα τί σημαίνουν; Σημαίνει κομματiasμα, καννιβαλισμός σημαίνει, διχόνοια, καί τέλος διαίρεση, καί αὐτονόητο εἶναι τό γνωστό λαϊκό ρητό: « **Διαίρει καί βασίλευε**». Ἄς πάρουμε τώρα τήν νομική ἐπιστήμη. Ἐκεῖ μέσα ὁμοίως θά συλλέξουμε πνευματικά δηλητήρια διασκορπισμένα μέσα στίς χιλιάδες τῶν λέξεων πού ἀποτελοῦν τά βιβλία τῶν σπουδαστῶν, ἐπαγγελματιῶν, ἐκπαιδευτικῶν. Δηλητήρια διασκορπισμένα πολύ

μεγαλύτερης επικινδυνότητας, ολοκληρωμένα συστήματα θανατηφόρων δηλητηρίων, θανατηφόρα δηλητήρια άργης δράσης, αλλά σίγουρης αποτελεσματικής δράσης για τό καταστρεπτικό έργο τους πού έμφυτευτήκαν εκεί μέσα για να μολύνουν την κοινωνία τῶν ανθρώπων, τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, κλπ.

Ένα Παράδειγμα, εκ έκατοντάδων: Ο χρόνος παρέλευσης τοῦ κακουργηματικοῦ ἀδικήματος πού ἀθρώνεται ό έγκληματίας κατηγορούμενος. Εἶναι λοιπόν αὐτονόητο ότι καί ή οικονομική έπιστήμη δέν θά μπορούσε να ήταν καλύτερη (τῶν δυό πρώτων εκείνων έπιστημῶν) καθός ή οικονομία εἶναι ό κινητήριο μοχλός κάθε σχεδόν έγκληματικῆς πανουργίας, καθός υπάρχει τό κραιπαλῶδες συμφέρον, τό ἄτιμο συμφέρον, πού τό προετοιμάζει ό δόλος, τόκος, φθόνος, φόβος, κλπ.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΥ.

Εἶναι επίσης γεγονός ότι οί σημερινοί πανεπιστημιακοί πού έχουν καταλάβει θέσεις έξουσίας σε μία χώρα καί έχουν αποτύχει τό να δει κάτι καλό ή κοινωνία από δαύτους, υπήρξαν όραματιστές ως φοιτητές . Η διαφορά με τό γνήσιο όραμα εἶναι όσο τό μαῦρο με τό ἄσπρο. Τά όράματα τους εἶχαν προέλθει εκ τῶν κοσμικῶν φιλοδοξιῶν τους, τό ΕΓΩ ήταν καί εἶναι ἀκλόνητο σε προτεραιότητα, έναντι τοῦ

πραγματικοῦ καλοῦ γιά τόν συνάνθρωπο. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά οἱ «καλοί» ὀρθόδοξοι χριστιανοί εἶναι ἀριθμητικά λίγοι στήν πανεπιστημιακή μόρφωση, σέ συνδυασμό πάντα μέ τό ὄραμα, πού δέν ὑπάρχει ὅσο θά ἔπρεπε γιά νά διορθώσουν μία ἄρρωστη κοινωνία (καί ἐδῶ τούς βαραίνει ἡ χλιαρότητα τους).

Ἐπίσης δέν συνεργάζονται μεταξύ τους, καί ἔτσι ἀπομονώνονται καί ἀποδεκατίζονται ἀπό τούς βαρεῖς λύκους. Ἀπόδειξη αὐτοῦ εἶναι ὅτι ποτές ὡς ἀνεξάρτητοι βουλευτές πού ἀποσχίσθηκαν ὀρθῶς ἀπό τά διεφθαρμένα πολιτικά κόμματα τους (λόγω ἀσυμφωνιῶν) δέν ἐνώθηκαν σέ ἕνα ἰσχυρό μέτωπο γιά νά ἀποτελέσουν τό ἀντίθετο δέος. Καί ὄχι βεβαίως μέσα ἀπό ἕνα ἄλλο πολιτικό κόμμα, ὅπου θά διεκδικοῦν τήν ψήφο μόνο τοῦ λαοῦ, ἀλλά ὡς ἐνότητα συσπειρωμένων ἀνθρώπων κατὰ τό πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Δηλαδή, «οὗ γάρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18,20).

Ἕνα δεύτερο εἶναι ὅτι ποτές δέν ἤρθαν (οἱ χλιαροὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί) σέ θέσιν νά ἀντιμετωπίσουν ὅλα τά πνευματικά δηλητήρια πού συνάντησαν στό σπουδαστικόν τους βίον, κάτι πού ὄχι μόνον θά ἀπήλασε τίς ἐπόμενες γενιές σπουδαστῶν νά μὴ μολυνθοῦν πνευματικά ἐκ αὐτῶν, ἀλλά καί ὅτι θά πραγματῶναν μία ἐνεργή ὀρθόδοξη δύναμη ἀποκατάστασης ὅλων τῶν βλαπτικῶν πού ταλανίζουν τήν ἑλληνικήν κοινωνία γιά ὀλόκληρες δεκαετίες.

Ίδού λοιπόν καί ἡ ἀπροσεξία ὄλων ἐμᾶς πού θέλουμε νά ὀνομαζόμεθα ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἰδού ἡ μετάνοια μας. Ἐδῶ σέ αὐτό τό σημεῖο , ἐνθυμήθηκα τά λόγια ἑνός φίλου μου, ὅταν μοῦ ἐκμυστηρευτικέ τό πρόβλημα πού εἶχε μέ τό ἀγαπημένο του προσωπο , τόν πατέρα του. Ὁ πατέρας του εἶχε πάθει Ἀλτχάϊμερ, ἀλλά ἐδῶ θά τό περιγράψω ὡς κάποια ἱστορία μυθιστορηματικοῦ διηγήματος, μέ ποιητικό πονετικό συναίσθημα καί ὕφος.

Τό βλέμμα του ἦταν ἀπόμακρο, ὡς ἀχνό σύννεφο πού χάνεται στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα, μέσα στό γαλάζιο οὐρανό. Βλέμμα ἀπλανές, χαμένο στόν κόσμο μας, καί δυό ὑγραμένα μάτια-βλέμματα ὁμοίαζαν νά ἐνώνονται στή θεά τοῦ δικό του Γολγοθᾶ στό Σταυρό τοῦ μαρτυρίου του. Ἐπειτα , σάν νά ψέλλισε κάτι, ὁ υἱός, *Ναί ! ἀπό τό στόμα του ξεπρόβαλε μία πρωτόγνωρη μετάνοια, μία μετάνοια ἀντικρύζοντας τό χαμένο στό κενό βλέμμα τοῦ πατέρα του .*

Αὐτά λοιπόν τά λόγια ψέλλισε μπροστά στή θεά τοῦ πατέρα του :

«Συγνώμη κατά σάρκα Πατέρα, ἐγώ ὁ χλιαρός χριστιανός φέρω μερίδιο τῆς εὐθύνης γιά τήν τωρινή σου κατάσταση» , ἦταν μιά μετάνοια καρδιακή καί μέ πολύ πόνο ψυχῆς, μιά μετάνοια αὐθόρμητα πηγαία, καί ἐκ βάθους, πού ὑποσχέθηκε

στόν ἑαυτὸν του νά τήν ἐξομολογηθεῖ στόν πνευματικό του, νά ζητήσῃ τό Ἔλεος τοῦ οὐράνιου Πατέρα μέ τοῦτα ἐδῶ τά παρακάτω λόγια: **«ΣΥΓΝΩΜΗ ΟΥΡΑΝΙΕ ΠΑΤΕΡΑ, ΔΙΟΤΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΕΝ ΣΑΡΚΑ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΕΧΩ ΚΑΙ ΕΓΩ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΕΥΘΥΝΗ, ΕΓΩ Ο ΧΛΙΑΡΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ».**

Ὅλοι μας λοιπόν λίγο =πολύ ἔχουμε ὡς ἄνθρωποι τίς δικές μας εὐθύνες στόν κόσμο ὅπου ζοῦμε καί βιώνουμε. Γιατί ἀφήσαμε τίς ἐπιστῆμες πού ἀνήκουν στό Θεό νά πέσουν ὡς κάστρο ἰσχυρό στά χέρια τῶν ἀντίχριστων δυνάμεων. Μήπως δέν θά βαρύνει ἡ συνείδηση μας ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί μέ αὐτήν τήν ἁμαρτία πού εἰσπράξαμε; Θαροῶ πῶς ΝΑΙ, τουλάχιστον νομίζω ὅτι θά πρέπει νά μετανοήσουμε , νά συναισθανθοῦμε τά χαμένα ἐδάφη ὅπου χάσαμε, ὡς κάποιες στρατιωτικές μονάδες στά μαχόμενα πεδία τοῦ κόσμου μας. Γιατί σήμερα οἱ ἀρρώστειες τοῦ σύγχρονου κόσμου μέσα ἀπό τό διεφθαρμένο ἄλας ἔχουν ὑπάρξει δεκάδες ἀρρώστειες στό ἀνθρώπινο γένος .

(βλέπε: **ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ (ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5) 13** Ἰμεῖς ἐστε τὸ ἄλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων)

Οί καλοί ἐπιστήμονες μᾶς φωνάζουν καθημερινά ὅτι τό μαγειρικό ἅλας ἔχει μέσα του τά βλαπτικώτατα ἅλατα ἄλουμινίου, καί εἶναι ἐπιπρόσθετα χημικά στοιχεῖα πού προκαλοῦν βλάβη στόν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο. Ἄλατα ἄλουμινίου πού συσσωρεύονται στόν ἐγκέφαλο καί παθαίνει ὁ ἄνθρωπος Ἀλτσχάϊμερ. Μάλιστα θεωρῆται ἡ βασική αἷτια πρόκλησης τοῦ Ἀλτσχάϊμερ ὅπως διαβάζουμε στό διαδίκτυο ἀπό τούς καλούς ἐπιστήμονες. Ἐρωτῶ λοιπόν, γιατί δέν ἐνωθῆκαν ὅλοι οἱ καλοί ὀρθόδοξοι ἐπιστήμονες καί νά ἀποτρέψουν αὐτή τήν φονική μαζική κατανάλωση; Γιατί δέν ἐνωθῆκαν οἱ ἐργαζόμενοι μέσα στά κρατικά καί ἰδιωτικά ἐργαστήρια ὅπου ἐργάζονται; καί νά βγάλουν σωτήριες ἀνακοινώσεις γιά τόν συνάνθρωπο τους; Γιατί δέν τραντάζουμε τήν γῆ ἀπό τήν ἀδικίαν καί ἐγκληματική πράξη τῶν ἀεροψεκασμῶν μέ ἅλατα ἄλουμινίου; Μά θά δικαιολογηθοῦν ὅτι δέν εἶναι ἀρμόδιοι, καθώς δέν κατέχουν τήν . . ἐξουσίαν. Καί γιατί παρακαλῶ ἀφήκαμε ἐμεῖς ὁ λαός τήν ἐξουσίαν στά χέρια τῶν ἀντιχρίστων; Ποῦ εἶναι ἡ χριστιανοσύνη τους; καί χριστιανοσύνη μας; Γιατί τούς σπουδάσαν καί τούς σπουδάσαμε ὡς οἱ ἐκάστοτε γονεῖς τους; καί γιατί στό κάτω-κάτω θά πρέπει νά εἶναι περήφανοι οἱ γονεῖς πού ἔβγαλαν τέτοιους ἐπιστήμονες;

Άκόμα και οί ένορίες, οί ιεροί ναοί γιατί δέν συμβουλεύουν τά πνευματικά τους παιδιά πού έργάζονται ώς έπιστήμονες μέσα σέ μονάδες έπιστημονικές, όπως τής χημείας; όργανικής άνόργανης και μοριακής βιολογίας; και άλλες πολλές ειδικότητες έπιστημών όπως νά ένημερώνουν τόν κόσμο; και ΝΑ ΕΞΕΤΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΩΣ ΤΡΟΦΙΜΑ ΣΤΑ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ, κλπ; ΒΓΑΖΟΝΤΑΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ;;; ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ Μ.Μ.Ε. ;; ιδιαιτέρως από το ραδιοφωνικό σταθμό τής Έλλαδικής Έκκλησίας;;;

Οί παραθαλάσσιοι δήμοι τής χώρας μας γιατί δέν συλλέγουν τό άλάτι (άκόμα !!!) από τίς καθαρές θάλασσες μας γιά νά τό διανέμουν στόν κόσμο έναντι έσόδων του δήμου; παρά αφήνουν τίς άγορές τών σουπερ μάρκετ νά πακετάρουν τό διαφθοροποιό άλας; και πίσω από αυτό νά ακολουθοῦν άλλες πολλές έκατοντάδες ή και χιλιάδες άκόμα βλαπτικώτατες ούσίες πού προκαλοῦν ντόμινο άσθενειών;

Πότε θά γίνουμε άνθρωποι; πότε θά σταματήσει ό άρχαίος Διογένης νά περιφέρει τόν άθάνατο λόγο του στους έλληνικούς δρόμους , και τά στενά στίς γειτονίες του ελληνικού κόσμου μας αναζητώντας τόν άνθρωπον;

Οί γονεῖς σπουδάσαν τά παιδιά τους ἐπί παραδείγματι γεωπόνους, μέ χίλια δυό βάσανα. Τά ιδιαίτερα φροντιστήρια καθημερινό πρόγραμμα, καί ἀτέλειωτες οἱ ὥρες τό διάβασμα. Ἄφησαν τά χωριά τους μετά τά παιδιά μας καί πῆγαν στήν πρωτεύουσα, στήν Ἀθήνα, κλπ, στά διάφορα γεωπονικά πανεπιστήμια. Ἐξοδα καί ἐκεῖ γιά ἐνοίκια, σίτιση, ἔνδυση, ἀκόμα δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις πού ξενητευτήκαν τά παιδιά μας στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀμερική ὅπως σπουδάζουν αὐτήν τήν σπουδαῖα ἐπιστήμη. Ὅταν γυρίσαν τελικά πίσω στά χωριά τους τά παιδιά μας, τό «εὐχαριστῶ» πρὸς τοὺς γονεῖς καί τήν πατρίδα ἦτανε νά φουσκώσουν μέ χημικά λιπάσματα τίς σοδειές τῶν ἀγροτῶν μας, κυρίως στά χωριά μας. Νά παράγει ὁ ἀγρότης τίς σοδειές τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων του καί νά σπέρνει ἐν ἀγνοία του (ἢ ἐν γνώση του- ἀκόμα χειρότερα) τόν καρκίνο σέ ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα. Αὐτό καταφέραν τά πανεπιστήμια!!! τό ἀνοργάνωτο κράτος καί οἱ γονεῖς μακριά ἀπό τό ὀρθόδοξο χριστιανικό πνεῦμα, αὐτήν τήν κοινωνία φτιάξαμε, καί δέν ντρεπόμαστε καί δέν σιχαινόμαστε γιά τήν κατάντια μας. **Δυό ἑκατομμύρια θά σωθοῦνε, σέ σύνολον 10 ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων πού εἴμεθα,** αὐτό ἀποκάλυψε ὁ ἅγιος γέροντας Ἀμβρόσιος, καί αὐτό δείχνει τό μηδέν στό πηλίκον τῶν ἄσκοπων ἀγώνων τῶν 8 ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων (σέ κάθε γενιά πού ἔρχεται καί

φεύγει) καί πού θά γίνουν τελικά ὅλα αὐτά τά ἑκατομμύρια οἱ μόνιμοι αἰώνιοι κάτοικοι τῆς γῆς τοῦ πυρός (κόλασις).

Συμπέρασμα: Ὅλες οἱ ἐπιστῆμες χρειάζονται ἐξομολόγηση πού θά ἔλεγε καί ὁ ἅγιος Παΐσιος, χρειάζεται νά τίς κοσκινίσουμε ἐξ ἄρχης, νά βγάλουμε ὅλα ἐκεῖνα τά πνευματικά δηλητήρια ἀπό μέσα τους. Πνευματικά δηλητήρια πού ἐπεκτείνονται καί στόν ἀπρόσεκτο ἄνθρωπο ἐπιστήμονα, πού δέν ἐξομολογῆται, δέν κοινωνεῖ, δέν μελετᾷ τήν Ἁγία Γραφή, δέν ἔχει πνευματικό ἰατρό (ἱερέα), καί συνεπῶς δέν ἔχει διάκριση τῶν κινδύνων πού ἔλλοχεύουν μέσα στά βιβλία πού διαβάζει τήν ἐπιστήμη του. Δέν τά ἀναγνωρίζει, δέν τά ἀπομονώνει, καί ὅλα μαζί ἐπιτελοῦν ἕνα πνευματικό μαγαρισμό στόν ἐγκέφαλο του, τήν καρδιά του, τήν διάνοια του γενικώτερα πού σκοτίζεται ἐκ αὐτῶν τῶν συνονθυλευμάτων. Ἐάν ἀναλογιστοῦμε τά παραπάνω (σέ γενικές γραμμές) δέν θά πρέπει νά ἀποροῦμε καί γιατί ἡ ἑλληνική κοινωνία μας εὐρίσκεται σέ αὐτόν τόν ἀρρωστημένο παράνομο παρονομαστή. Ὁ Ἅγιος Παΐσιος σέ περιστατικό πού διηγήθηκε (βλέπε: παρακάτω), φανερώνει καί τήν ἀχίλλειο φτέρνα τοῦ ἀκόσμιου ἑλληνορθόδοξου χριστιανοῦ. Δηλαδή, δέν θέλει ὁ Θεός θαρρῶ τόν ὀρθόδοξο Ἕλληνα νά ἀπέχει ἀπό τά κοσμικά πανεπιστημιακά δρώμενα, ἄλλα νά λαμβάνει πτυχία ὅπως κάποτε ἐκεῖνος ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός λάβει μία καρέκλα ἐξουσίας ὅπως κυβέρνηση γιά τό καλό τοῦ συνανθρώπου του (βλέπε: ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ),

καί ὄχι γιά τό κοσμικό συμφέρον τοῦ ἀπατηλοῦ ἐγωισμοῦ του, καί ἀμαρτωλοῦ κόσμου του πού ὑπηρετεῖ (ἐν γνώση ἢ ἐν ἀγνοία του). Οἱ μοναχοί εἶναι τό βαρῦ πυροβολικό τῆς πίστεως μας, ὅπως ἐπίσης καί οἱ ἀσυρματιστές μας (σῶμα διαβιβάσεων), ἕνας μοναχός προσφέρει διά τῶν προσευχῶν του ὅσα δέν προσφέρουν 10 χιλιάδες κοσμικοί- μορφωμένοι καλοπροαίρετοι, καί αὐτό πού λέμε: καλοί ἄνθρωποι. Ἀπό τήν ἄλλη ὅμως ἕνας στρατός, ὅπως ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία μας μέσω τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν δέν μπορεῖ νά μήν ἔχει καί τά ἄλλα πνευματικά της ὄπλα εἰς δρᾶσιν, ὅπως ἡ πανεπιστημιακή μόρφωση γιά νά κατέχουν ἕνα πόστο ἐξουσίας. Δέν μπορεῖ νά μήν ἔχει τό σῶμα ἐπί παραδείγματι τῶν τεθωρακισμένων, τῶν καταδρομέων, κλπ. Καί ὄχι μόνον νά λάβει τήν καρέκλα νά βοηθήσει τόν συνάνθρωπο του, ἄλλα καί νά δώσει ὁδηγίες τό πού εὐρίσκονται τά πνευματικά δηλητήρια μέσα στίς σπουδές τῶν σπουδαστῶν μας, ὥστε αὐριο νά μήν θρηνοῦμε τά γεγονότα πού μᾶς ἔρχονται, καί θρηνοῦμε καί θύματα μαζί, ὅπως καί νά μήν θρηνήσουμε καί ἀναθεματίσουμε κι ἄλλους πνευματικά ἀνάπηρους, ὅπως οἱ σημερινοί πολιτικοί μας, κλπ, στίς ἐξουσίες στήν χώραν μας. Σήμερα στόν κόσμο μας τίς νευραλγικές θέσεις ἐξουσίας τίς καταλαμβάνουν οἱ ἀντίχριστοι καί ἄθεοι καρεκλοκένταυροι. Ἐκεῖνοι ὅλοι φυλάνε τίς πύλες τῶν ἐξουσιῶν στόν κόσμο. Ἐκεῖνοι ἐπόμενο εἶναι νά μᾶς ταΐζουν, ὅτι μεταλλαγμένο σκουπίδι καί δηλητήριο θέλουν, ἐκεῖνοι νά νομοθετοῦν, ἐκεῖνοι νά μᾶς σφραγίζουν σάν τετράποδα κτήνη, ἐκεῖνοι νά μᾶς ποτίζουν βρώμικα, καί ὅτι θέλουν σάν κοτόπουλα,

ἐκεῖνοι νὰ μᾶς κόβουν τὸν μισθό, τίς συντάξεις,καί ὅτι ἄλλο θέλουν. Ἐάν οἱ ἑλληνορθόδοξοι χριστιανοὶ καταλάβουν θέσεις ἐξουσίας θά βοηθήσουν καί θά ἀποτρέψουν στό νάρθει νωρίτερα ὁ ἀντίχριστος. Ὁ Ἅγιος Νεκταριος ὡς διευθυντῆς στή σχολή ὅπου ἀποφοιτοῦσαν ἱερεῖς κατόρθωσε καί ἔβγαλε ἱεράρχες ἁγίους, καί ἡ χώρα μας δέν ναυάγησε ὅπως περίμεναν τότες οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις. Μέσα σέ νοσοκομεῖα ὅταν ὑπῆρξαν ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Λουκάς στήν Ρωσία, ἦταν ἡ ἀφορμή νὰ προοδεύσει ἡ ρωσική ἱατρική ἐπιστήμη. Καί βεβαίως σέ κάθε ἐπάγγελμα πού ἔδρασαν ἅγιοι, καί πού μᾶς τὰ φανέρωσε σέ συγγραφικό του πόνημα ὁ ἥρωικός καί πραγματικά ἅγιος ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Καντιώτης.

Ἐάν εἶχαμε ἕναν μαχητικό Πατριάρχη, ἕναν μαχητικό ἀρχιεπίσκοπο, ἕάν εἶχαμε ἥρωες μητροπολίτες μέ ἀληθινή μόρφωση ὅπως ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης, δέν θά εἶχαμε σήμερα τούς παραμορφωμένους ἐκείνους πανεπιστημιακούς τῆς κακιᾶς ὥρας νά μᾶς φέρνουν τά δεινά στόν τόπο μας. Καί ζήτημα εἶναι ἕάν ξυπνήσει καί ὁ λαός γιά νά ἐπαναστατήσῃ, καθὼς καί ἐκεῖνος τίς ἴδιες πόρτες μορφώσεως διάβηκε ἀπό τό δημοτικό μέχρι τήν ἀνώτερη βαθμίδα ἐκπαίδευσης, ΣΤΑ ΙΔΙΑ τραυματισμένα θρανία κάθησε, τούς ἴδιους μουτζουρωμένους τοίχους θεάθηκε, τό ἴδιο λαβωμένο κεφάλι μας βαστάξαμε μέσα στά δύο χέρια μας ὅταν διαβάσαμε, καθὼς ἐκεῖνα τά πνευματικά δηλητήρια μᾶς ἀποσβολώνανε τόν νοῦ. ΔΕΝ ΘΑ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ λοιπόν ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ἀφοῦ θά μᾶς φτάνουν στό ἀμήν, καί ἕάν φτάνουμε στό ἀμήν ΔΕΝ εἶναι ἐκ τοῦ καλοῦ μυαλοῦ μας, γιὰτί φροντίσαν αὐτό νά μᾶς τό χαλάσουνε μέ χίλιους δύο τρόπους, ἄλλα ἀπό τούς Θεοσεβούμενους γονεῖς, τό φιλοτιμο τοῦ Ἑλληνα, καί τίς προσευχές τῶν ἀγίων μοναχῶν, ἱερέων, καί ἱερομονάχων ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΥΤΩΝ.

«οὐ γάρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν»
(Ματθ. 18,20).

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (στό μονοτονικό).

Άγιος Παΐσιος - Σπουδές και αποκατάσταση

Έρχονται παιδιά και μου παραπονιούνται ότι οι γονείς τους τα ζορίζουν πολύ , για να διαβάσουν. Αν τα ζορίσω και εγώ, δεν θα τα βοηθήσω. Για να καταλάβουν ότι πρέπει να μην αφήνουν το διάβασμά τους , τους λέω παραδείγματα από παιδιά που δεν διάβαζαν και ταλαιπωρήθηκαν , και από παιδιά που πρόκοψαν , επειδή διάβαζαν . Να , θυμάμαι μια περίπτωση : Ήταν σε μια πόλη δύο γειτονόπουλα. Ο ένας ήταν πανέξυπνος. Με λίγο διάβασμα έπαιρνε συνέχεια άριστα , από το δημοτικό ως το γυμνάσιο. Ο άλλος με λιγώτερο μυαλό και με πολλή επιμέλεια τον ακολουθούσε. Τελικά ο πρώτος, μόλις τελείωσε την πρώτη λυκείου, έμπλεξε με παρέες, άφησε το σχολείο, και τελικά αναγκάστηκε να εργαστή σε μια επιχείρηση ως καθαριστής. Παντρεύτηκε κιόλας, απέκτησε και δυό παιδιά, και δύσκολα τα έβγαζε πέρα. Ο άλλος τελείωσε την νομική , πήγε και στην Ευρώπη για ανώτατες σπουδές και πήρε πτυχίο για επιχειρήσεις. Μια μέρα στην επιχείρηση που εργαζόταν ο πρώτος περίμεναν νέο διευθυντή. Όλοι έλεγαν ότι έχει ανώτερη μόρφωση. Και τελικά ο νέος διευθυντής ήταν εκείνος ο συμμαθητής του! Μόλις τον είδε , τον γνώρισε. Τον έπιασε τέτοια απελπισία, που έκανε δύο-τρεις απόπειρες

αυτοκτονίας. Κάποιος του είπε να έρθη στο Άγιον Όρος να με βρη. Αφού μου μίλησε για την ζωή του, μου λέει πάνω στην συζήτηση: « Ακούς εκεί, να έχω αυτόν τον διευθυντή! ». Του δίνω τότε ένα ξεσκόνισμα γερό. « Βρε , του λέω, εσύ θα γινόσουν ανώτερος από αυτόν. Θα περνούσες κι εσύ καλά και τα παιδιά σου καλά και θα έκανες και καλωσύνες! Δεν φθάνει που έγινες αιτία και ταλαιπωρείται η οικογένειά σου, τώρα θέλεις να αυτοκτονήσης, για να τους δώσης την χαριστική βολή και να μείνουν ορφανά τα παιδιά σου; Εσένα δεν σε λυπάμαι, γιατί από το κεφάλι σου έπαθες ό,τι έπαθες. Τα παιδιά σου λυπάμαι. Το καταλαβαίνεις; Κοίταξε τώρα να κάνης υπομονή και πιστεύω ότι με την βοήθεια του Θεού και ο νέος διευθυντής θα σου φερθή καλά. Μπορεί να σε βάλη και σε καλύτερη θέση. Και αν τυχόν δεν αναπαυθής, να βρης μια άλλη δουλειά. Να μην αφήσης τα παιδιά σου στον δρόμο » . Έτσι συμμαζεύτηκε.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ « ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ» ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΛΟΓΟΙ Δ' ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ « ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»

ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ (αποσπάσματα κειμένων από τον βίο του)

Τα πρώτα γράμματα μαζί με χριστιανικές διδαχές τα έλαβε από την μητέρα του. Στη Σηλυβρία τελείωσε το δημοτικό και το σχολαρχείο. Ήταν ένα ευφυέστατο παιδί με πολύ καλή μνήμη, που έδειξε την διδασκαλική και θεολογική του κλίση από πολύ νωρίς. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι σε ηλικία μόλις επτά ετών, έραβε φύλλα χαρτιού μεταξύ τους με σκοπό να φτιάξει βιβλία για να γράψει σε αυτά τα λόγια του Θεού, όπως ο ίδιος είπε στην μητέρα του. Κατόπιν μετανάστευσε στην Κωνσταντινούπολη, όπου

εργάστηκε στην αρχή σε καπνοπωλείο, τόσο για να βοηθήσει οικονομικά την οικογένεια του όσο και για να μπορέσει να συνεχίσει τις σπουδές του. Εκείνο τον καιρό άρχισε να μελετά και να συλλέγει ρητά και αποφθέγματα Αγίων Πατέρων και κλασικών φιλοσόφων, τα οποία αποτέλεσαν το δίτομο βιβλίο «Ιερών και φιλοσοφικών λογίων θησαύρισμα», που εξέδωσε το 1895. Τα συγκέντρωνε όχι μόνο για δική του χρήση αλλά και για να μπορέσει να τα μεταφέρει στους συνανθρώπους του και να τους ωφελήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της πλευράς του χαρακτήρα του είναι ότι έγραφε κάποια από αυτά τα γνωμικά στις χάρτινες καπνοσακούλες του καπνοπωλείου, ώστε να τα διαβάσουν και να ωφεληθούν όσοι τις χρησιμοποιούσαν. Η πρακτική αυτή δε, έλυne και το πρόβλημα της δημοσίευσης τους από εκείνον, ελλείψει χρηματικών πόρων. Πριν ακόμα συμπληρώσει το 20ο έτος της ηλικίας του, προσελήφθη ως παιδονόμος στο, εν Κωνσταντινούπολη, σχολείο του Μετοχίου του Παναγίου Τάφου (διευθυντής του σχολείου αυτού ήταν ο θεός του -από την πλευρά της μητέρας του- Αλέξανδρος Τριανταφυλλίδης) όπου συνέχισε τις σπουδές του, ενώ ταυτόχρονα εργαζόταν διδάσκοντας τις μικρότερες τάξεις. Την ίδια περίοδο έλαβε χώρα και το πρώτο θαύμα του Αγίου Νεκταρίου. Ενώ βρισκόταν σε ιστιοφόρο και ταξίδευε για να πάει από την Κωνσταντινούπολη στην ιδιαίτερη πατρίδα του -για να εορτάσει μαζί με την οικογένεια του τα Χριστούγεννα- έπιασε μεγάλη τρικυμία. Με την παραίνεση και τις προσευχές όμως του Αγίου, το πλοίο κατάφερε να φτάσει στον προορισμό του και έτσι γλύτωσαν την ζωή τους οι συνεπιβάτες του και φυσικά ο ίδιος. Μετά την Κωνσταντινούπολη ήρθε η σειρά της Χίου να φιλοξενήσει τον «Άγιο του 20ου αιώνα». Στην αρχή εργάστηκε ως δημοδιδάσκαλος στο χωριό Λιθί, ενώ παράλληλα κήρυττε σε Ιερούς ναούς της περιοχής. Μετά την πάροδο επτά ετών, εισήλθε ως δόκιμος μοναχός στην «Νέα Μονή», της Χίου, σε ηλικία 27 ετών. Τρία χρόνια αργότερα έγινε μοναχός (στις 7 Νοεμβρίου 1876) και έλαβε το όνομα Λάζαρος, ενώ άρχισε να εργάζεται ως γραμματέας του μοναστηριού. Λίγους μήνες αργότερα (στις 15 Ιανουαρίου 1877) χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος από τον τότε Μητροπολίτη

Χίου, Γρηγόριο. Κατά την χειροτονία του, ήταν που έλαβε το όνομα Νεκτάριος. Το ίδιο έτος (1877) έφυγε από την Νέα Μονή με άδεια και πήγε στην Αθήνα για να συνεχίσει τις σπουδές του. Αξίζει σε αυτό το σημείο να αναφέρουμε ότι τα έξοδα των σπουδών του αυτών, κάλυψαν οι αδερφοί Χωρέμη -ο Ιωάννης και ο Δημοσθένης Χωρέμης. Στο νησί της Χίου επέστρεψε μετά από τρία έτη, έχοντας στις αποσκευές του το πτυχίο του Γυμνασίου. Στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1882 μετέβη στην Αλεξάνδρεια όπου παρουσιάστηκε στον Πατριάρχη Σωφρόνιο και του εξέθεσε την επιθυμία του να συνεχίσει τις σπουδές του, δίνοντας του και μια συστατική επιστολή από τον Ηγούμενο της Νέας Μονής, Νικηφόρο. Ο Σωφρόνιος όντως τον βοήθησε (αναλαμβάνοντας το Πατριαρχείο τα ένα μέρος από τα έξοδα των σπουδών, τα υπόλοιπα τα κάλυψαν οι αδερφοί Χωρέμη) θέτοντας του όμως ως όρο μετά το πέρας των σπουδών του, να επιστρέψει στην Αλεξάνδρεια και να εργαστεί για το Πατριαρχείο. Έτσι ο Άγιος Νεκτάριος, πήρε για άλλη μια φορά τον δρόμο για την Αθήνα όπου γράφτηκε στην Θεολογική Σχολή Αθηνών, από την οποία αποφοίτησε τρία χρόνια αργότερα. Στην Θεολογική Σχολή διδάχθηκε: Δογματική, Ηθική, Παλαιά Διαθήκη, Εβραϊκά, Καινή Διαθήκη, Ποιμαντική, Πατρολογία, Χριστιανική Αρχαιολογία, Κατηχητική, Συμβολική και Ιστορία Δογμάτων. Την περίοδο των σπουδών του υπηρέτησε ως διάκονος στους ναούς: της Αγίας Ειρήνης (Αιόλου), της Παντάνασσας (Μοναστηράκι) και του Αγίου Νικολάου (Πευκάκια). Ήταν τέλη του 1885 ή αρχές του 1886 όταν επέστρεψε στην Αλεξάνδρεια έχοντας τελειώσει τις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή Αθηνών. Φτάνοντας εκεί ανέλαβε αμέσως καθήκοντα ιεροκήρυκα. Στις 23 Μαρτίου του 1886 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στον Ναό του Αγίου Σάββα από τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας, ενώ τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου ανήλθε στο αξίωμα του Αρχιμανδρίτη. Εργάστηκε ως γραμματέας του Πατριαρχείου και κατόπιν ως Πατριαρχικός Επίτροπος στο Κάιρο. Τον Ιανουάριο του 1889 ο Πατριάρχης Σωφρόνιος, αναγνωρίζοντας την αξία του Αγίου και βλέποντας την αγάπη με την οποία τον περιέβαλαν οι πιστοί, τον χειροτόνησε Μητροπολίτη Πενταπόλεως.

Ο Άγιος ασκούσε τα καθήκοντα του με ζήλο και υποδειγματικό τρόπο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, το ποίμνιο του να τον αγαπά όλο και περισσότερο, ενώ - στον αντίποδα- κάποιοι στο Πατριαρχικό περιβάλλον άρχισαν να τον συκοφαντούν -ζήλευαν την αγάπη που του είχαν οι χριστιανοί αλλά και το μεγαλείο του χαρακτήρα του. Οι συκοφάντες έριξαν τους σπόρους τους, κι εκείνοι βρήκαν γόνιμο έδαφος στον υπερήλικο Πατριάρχη και φύτεψαν. Αποτέλεσμα; Να αφαιρεθούν από τον Άγιο Νεκτάριο τα αξιώματα του, και να του επιτραπεί μόνο να διαμένει στο δωμάτιο του, χωρίς να μπορεί να κινείται στην περιοχή του Καΐρου και στις γύρω κωμοπόλεις. Οι συκοφάντες όμως δεν έμειναν ικανοποιημένοι. Συνέχισαν το βδελυρό τους έργο και έτσι, στις 11 Ιουλίου του 1890 εξεδόθη από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας «απολυτήριο», με το οποίο υποχρέωναν τον Άγιο να εγκαταλείψει την Αίγυπτο, παρόλο που εκείνος είχε συμμορφωθεί απόλυτα και χωρίς διαμαρτυρίες στις εντολές του Σωφρόνιου. Αξίζει να σημειωθεί ότι το «απολυτήριο» δεν ήταν σύμφωνο με τους κανόνες της Εκκλησίας -δεν είχε γίνει εκκλησιαστική δίκη- αλλά και δεν του καταβλήθηκαν οι μισθοί που του χρωστούσε το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας από την μέρα που χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πενταπόλεως έως και την ημέρα που τον ανάγκασαν να αποχωρήσει από την Αίγυπτο. Έτσι ο Άγιος Νεκτάριος πήρε για τρίτη φορά τον δρόμο για την Αθήνα. Οι συκοφάντες είχαν πετύχει το στόχο τους. Από την στιγμή που έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα, άρχισε να αναζητά κάποια θέση που θα του επέτρεπε να προσφέρει ξανά τις υπηρεσίες του στους ανθρώπους. Μετά από ένα χρόνο -δύσκολο λόγω της άσχημης οικονομικής του κατάστασης- διορίστηκε από την Εκκλησία της Ελλάδος ιεροκήρυκας Ευβοίας, στις 15 Φεβρουαρίου του 1891. Κοντά στους εκεί χριστιανούς έμεινε δυόμιση χρόνια, έως τον Αύγουστο του 1893, όπου μετατέθηκε στο νομό Φθιώτιδος και Φωκίδος. Στην νέα του θέση παρέμεινε μόλις μισό χρόνο.

Το ήθος του, ο εξάισιος χαρακτήρας του, η ευσέβεια του, αλλά και οι πράξεις του, έκαναν το ποίμνιο του να τον αγαπά σαν πατέρα και την φήμη του να εξαπλώνεται συνεχώς. Όταν αυτή η φήμη έφτασε στα αρμόδια "αυτιά", στην Αθήνα, αποφασίστηκε ο Άγιος Νεκτάριος να διοριστεί διευθυντής της Ριζαρείου σχολής, πράγμα που έγινε τον Μάρτιο του 1894. Στην διεύθυνση της Ριζαρείου παρέμεινε για 14 ολόκληρα χρόνια. Στο διάστημα αυτών των ετών έδωσε νέα πνοή στο ίδρυμα και βοήθησε στην εκπαίδευση και την ανάδειξη πλήθους κληρικών και επιστημόνων. Παράλληλα συνέχισε -με μεγαλύτερη μάλιστα ένταση- το συγγραφικό του έργο. Μια ασχολία που τον συνόδευε από τα νεανικά του χρόνια και που χάρισε σε εμάς πνευματικούς θησαυρούς γεννημένους στο μυαλό και την ψυχή του Αγίου Νεκταρίου. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας εργαζόταν για τις ανάγκες της σχολής και τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο του τον μοίραζε στην προσευχή, στην μελέτη, στην συγγραφή και στην αγαπημένη του ασχολία: την φροντίδα λουλουδιών και δέντρων. Κατά την διάρκεια των θερινών διακοπών της σχολής, το καλοκαίρι του 1898, ο Άγιος Νεκτάριος επισκέφθηκε το Άγιο Όρος, όπου και περιόδευσε στις εκεί μονές για σχεδόν δύο μήνες. Στο διάστημα αυτό μελέτησε εκτενώς τα χειρόγραφα στις βιβλιοθήκες των μονών, προς αναζήτηση υλικού για τις επιστημονικές εργασίες του. Παράλληλα με τα καθήκοντα του διευθυντού της Ριζαρείου, αναλαμβάνει και φιλανθρωπική δράση συνδράμοντας όσους είχαν ανάγκη σε πνευματικό και υλικό επίπεδο. Η έντονη σωματική και πνευματική δράση εκείνων των ετών, έδρασε αρνητικά την υγεία του Αγίου, ο οποίος αρρώσταινε όλο και πιο συχνά. Τότε ήταν που στο μυαλό του γεννήθηκε η ιδέα της επιστροφής στον μοναστικό βίο και ζήτησε από την Νέα Μονή Χίου το απολυτήριο του, ώστε να μπορέσει να μονάσει όπου ήθελε. Το εν λόγω απολυτήριο εστάλη από την Νέα Μονή στον Άγιο Νεκτάριο στις 24 Νοεμβρίου του 1900.

ΤΕΛΟΣ

